

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Jacobson, F. Hb.

(Bor.) Vitt
Su

Den blommande påfogelsvansen

eller

Det jublande träbelädet

eller

Murfveldjurens tandagnisslan

Panegyrisk epopé

från

Fyris' vall

af

Jim.

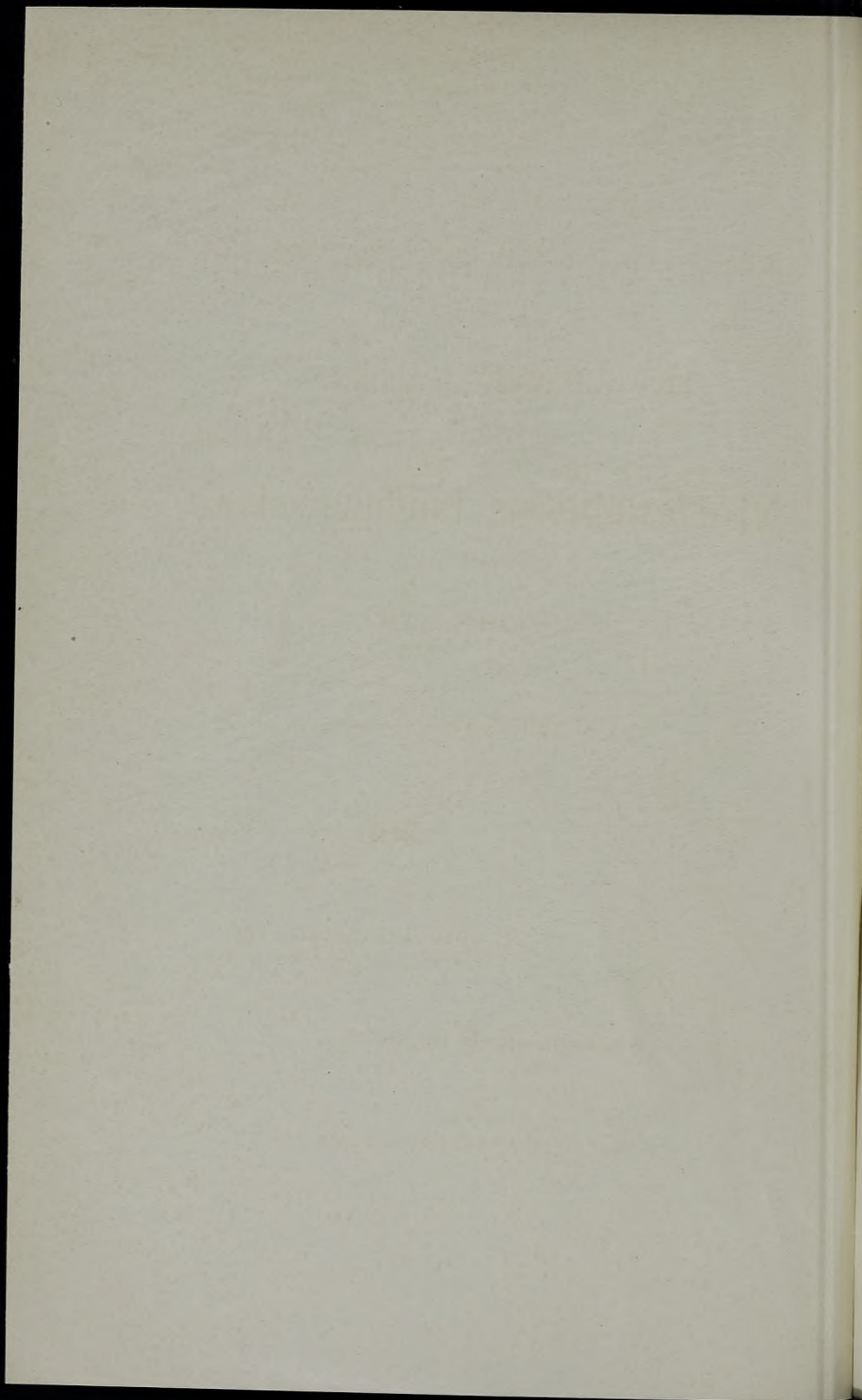
*

»Förstår du icke skämt, din stolle:
sa' kärringa, vré' nacken af tuppen.

Andra tillökade upplagan.

— Eftertryck förbjudes. —

Den blommande påfogelsvansen

eller

Det jublande tråbelätet

eller

Murfveldjurens tandagnisslan

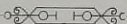
Panegyrisk epopé

från

Fyris' vall

af

Jim.

*»Förstår du icke skämt, din stolle»:
sa' härringa, vré' nacken af tuppen.*

Andra tillökade upplagan.

TRYCKT HOS

HARALD WRETMAN, UPSALA 1895

Prolog.

Nämn mig, o Sångmö, den man, som i gränderna skuttar så
djäklogt,
skuttar där morgon och kväll, skuttar där middagen ock;
snokar och tittar och hugger patrask och nosar och vädrar
i hvarje port något fult, i hvarje hörn en skandal;
spejar så ängsligt och hastar framåt likt en osalig ande,
irrande likt Ahasver, flygande Holländare;
vandrar och bär på den sorg, det kval, som i trycksvärtans
midnatt .
gömmar sin mäktiga rot, växer och näres af bläck —
Spelar ock gossen för pigor i kök en klagande luta:
Murfvel, si det är hans namn! Murfvel, så nämns han i Nord!

Första sången.

»Äro vi nu alla församlade här:
Jemmerdahl,*) Olen och Jeppa från Skaune,
Fromberg och Snillgren och Pilséner-Bigär?
Upp då och trohetsed svär!

Bager! Du blef enligt Olens förslag
korad till skyddsgud för murflarnes gille;
därför vi svärja Dig nu öfverlag
ge hin i De Adertons smak och snille.

---

*) Ej liktydig med »Galendahl».

Som Din pegas var en skaunsk bondemärr,
vingar af fjäder ifrån skaunska gåsen;
så vi Dig lofva att jemt rida spärr
mot all ästetik, se'n vi måkat i båsen!

Nio var klassiska Musernas tal;
vi vändt det om och ha sex till vår siffra:
den går ju in uti vilddjurets tal;
och slikt smäller högst, som knappt någon kan skiffra!

Orubblig trohet enhvar af oss svär.
Bager, Din snilleblix t nu Du oss laune,
Fromberg och Snillgren och Pilséner-Bigär,
Jemmerdahl, Olen och Jeppa från Skaune!»

Nu gå kring bordet Homeriska smil,
medan adepterna supa och svära.
Här i en hast ser Ni deras profil,
klassisk, Olympisk och stolt på min ära!

Andra sången.

Olen, han är liksom Sokrates vis;
går med en »Opera i människobröset»,
drager om Bager fram äkta bevis,
att idealet han famnat och kösst'et!*)

Ol till förvar har fått tidernas tand,
som lyser opp den »satyriska» läppen;
enslig har grånat i nackens rand
hårtofs till minne af Lidnerska knäppen.

* * *

Jemmerdahl, Jemmerdahl!
Du är en liten näktergal,
fast i ett kråkenäste
du råkat att få fäste.
Det är ej krax,
det är ej flax,

*) Olen's bok om Bager kostar 25 öre; med påskrift: *vänskapsfullt från förf.* — 50 öre!

när tullar du besjunger strax
 för högre som för lägre bracks,
 ja för den förste bäste.
 Från aftonsol
 tills hanen gol
 du täflat har med sjelfve Ol,
 att utaf toner trolska
 få hop en mjöltullspolska.

Med aporna i Pindens helga skogar
 du längtar att på korståg ta en pers,
 att flygmaskinen man tillhopafogar
 som en pegas att styra härs och tvärs.
 Att få profana orden bort du knogar,
 ett rim-frost, ett va-luta, ett re-vers;
 du heligt lofvat taga på dig risken,
 om lager-bladen tas från ansjofisken!

* * *

Om Jeppa från Skaune att säga nu är:
 han stor är i svinhugg, i gissling den lille;
 han tror, att i Snappshaneblodet han bär
 på ingenting mindre än Shakespeares snille.
 Hans »Gödingen» hade beundrare en,
 men den ej förstod sig på skaunske bokstafven;
 hans »Hvitlöken» hade beundrare en,
 men den grät sig sjuk och smatt hän öfver hafven;
 hans »Påstruket» hade beundrare en,
 men denne vardt döder och sedan begrafven;
 hans »Skrytningar» hade beundrare en,
 men denne var endast — författaren!

Hans strängaspel på redaktionslokalen
 om dagen tjänar anspråkslöst till skrank.
 Om timradt upp af björken eller alen:
 stor sak, det står dock utan all skavank!
 När solen dalat har och dagen svalkas,
 han öppnar grinden och som harpa slår:
 och salig uti tron att Muser nalkas,
 han spelar djerft tills -- fingret flisor får!

* * *

Fromberg och Snillgren och Pilséner-Bigär
afstått från äran att tygla pegasen.
Prosans oxdragare hafva de kär;
och deras ju är utaf Apis-rasen.

Fromberg så from är som Calchas-prest.
Men ödet gaf honom för mycket af rosor:
en vandrande blom-potta liknar han mest,
som vattnas af nektarn på alla de kosor.

* *
* *
* *

Snillgren, han är skræets *bête noir*,
Ol-iadens bistre Herr Tersites.
Hjessan han mot stjernor skrapat har;
och när sista locken en gång slites,
fins ett hår af hin dock alltid kvar.*)

* * *
* *
* *

Och den sjette uti taffelrunden
är en Hamlet utaf halfblodsras.
Smärtan trillar dödfödd ut ur munden,
blir till kallgrin vid ett halffyldt glas;
och hvar bubbel-fröjd från hjertegrunden
gick på halfva vägen jemt i kras.
Han vill Olen nog från tronen vråka
men ej gitter nödigt sig åbåka.

Ett hans namn med visst gemyt dock slår oss:
han nämns stundom »Tobaksmolnets Bror».
Af hvad orsak det ju ej angår oss;
men om sanning uti bilden bor,
går dock molnet ej från »Stinkadoros».
Det ej heller är som mången tror:
Tobaksmolnets Bror ej krogbesöken
gör så grundligt att han blir — på röken!

Tredje sången.

Sitter i Pinans hemliga djup det murfliga skræet,
sitter kring glaskransadt bord, sitter på soffå och stol.

*) Denna härliga flintskalle är för närvarande uthyrd som annons-tafla för nattmössor, florshufvor och obeboeliga peruker.

Ol sig en hedersplats ta't i midten på svällande kuddar,
 Jeppa och Jemmerdahl stolt hvila mot soffryggens hörn.
 Prosans adept, notisernas män, annonsernas hjeltar
 hvila på trä-taburet enligt sin medfödda rang.
 Öfver de barderna tre dock skymmande skuggorna ila:
 höghvälfda pannornas rund bära på vårhimlens ångst,
 när den af irrande moln en ädel otålighet känner,
 innan den framvisa får ungdomligt flammande sol...
 Men öfver spalternas riddarevakt vill ock oron sig lägga;
 oron, som rufvar i skyn under en högsommarnatt,
 innan ur åskmolnet dunder och blixst sig väldigtt ha slungat
 ned öfver blommande dal, härjande lilja och ros.

Så något trög är stämningens gång. Och det hvilat i luften
 något af härarnes trots före en blodig kampanj.
 Snillet dock alltid var likt en säkerhets-tändstickas pinne,
 kräfvande säregen plån, eljest det flammade ej.
 Satt nu för murflarne sex det plånet i fladdrande kjoityg.
 Se, nu det fladdrar af kjo, tändande murflarne sex!

* * *

Ty in nu flyga Phœnix' trenne gracer
 att vattna skördarne i Pinans vår:
 hvad skönhet i profiler och enfacer,
 hvad morgonrosor under nattsvart hår;
 och Ol och Jeppa falla i extaser,
 och Jemmerdahl sin harpa svartsjuk slår;
 och Tobaksmolnets Bror, ja Snillgren suckar,
 och Fromberg bakåt hjertats urverk ruckar.

Se liten Lejla, näpen, nätt som ingen;
 och lyckans tomte ryckt i hennes kjo!
 Som elfvan sväfvat hon så lätt på vingen,
 en dans bland sippa, ros och blyg viol.
 »Hvem fångar nymfen väl med gyllne ringen?
 Hvem för väl elfvofé till brudestol?»
 Så suckar hjertat under vilda smärtor,
 när magen tager in sitt fläsk och ärtor.

Gif akt, gif akt! Se smäckra Ella nalkas
 med kyssar, svärmande kring honungsmund:
 hon vickar, vaggar, vrider sig och skalkas
 som liljan för en fläkt i grönan lund;
 och kindens ros af ögats perlor svalkas
 vid nattligt mörka ord från svinig kund;
 men inga skyar ögats stjerna hölja,
 när den ser ner i fredlig toddybölja.

Och som en sköldmö ibland dryckeskämpar
 ljuslockig Alfhild går sin trygga stråt:
 de fallne reser hon och gnyet dämpar,
 och trallar visor smått emellanåt;
 och lugn och glad sig efter faran lämpar,
 och skiljer huld de vilda brackor åt;
 hon bär ett nordiskt hjerta uti barmen,
 hon bär en nordisk styrka uti armen.

* * *

När nu de gracerna tre den gyllene bägarn kredensat,
 ljuslockig Alfhild en sång sjunger om glädje och punsch.

(Mel.: »Ungarland, du schönes Land!»)

»Fyrisstad, du evigt unga!
 Dig tillhör jag hvarje stund.
 Inga sorger där bli tunga
 under hvita mössans rund.
 Där i festens ljusa salar
 lifvet blir en rosendröm;
 och Uhlander dig hugsvalar
 med sin gyllne drufvas ström.
 Den ger hoppet åter vingar,
 den ger mödan åter kraft;
 och pegasen djerft sig svingar,
 vattnad af dess nektarsaft.
 Drick Uhlander
 jemt ibland Er!
 Drick Uhlander
 jemt ibland Er!

Drick den gyllne Fyrisflod,
 som ger rosor, mærg och mod!
 Trink, ja trink, ja trink, trink, trink!
 Trink den ganzen Pounschen-Hink!»

När nu ljuslockiga féen ur munnens Kastaliska källa
 låtit den klingande ström springa föryngrande fram,
 händerna klappa och fötterna stampa och läpparna jubla:
 hvarför ljuslockiga féen höjer ånyo sin röst.

»När jag tager mig en sup,
 blir mitt stoft en kunglig slup,
 prydd med purpusegel.
 Ett, två, tre: det ej förslår;
 men hu, hvad det undan går
 förbi Kant och Hegel!

Fjerran bortom allt system
 kryssar jag mig djerf, förnäm
 mellan stjerneholmar;
 punschen forsar kring min köl,
 och från förens stök och söl
 tobaksröken bolmar.

Himlens stjernarkipelag
 som Odysseus gästar jag,
 trotsar rummets gränser.
 Går i land än här, än där;
 skakar tass med Fan och Pär
 och andra excellenser.

Men till sist min eterfärd
 har stött på min egen verd,
 stött på gamla jorden:
 då jag kommit ej ur fläck;
 jag i fören sprungit läck,
 jag ett vrak är vorden.

Se'n jag, sjuk till själ och kropp,
 lagts att repareras opp,
 skadan ta tillbaka.
 Så det händt i år, i fjol:
 jemt jag uppsteg som en sol,
 föll som pannekaka!»

När nu ljuslockiga fé'n än ystrare punschen besjungit,
 stämmer till sångarestrid Jeppa sin lyra af trä.

Ty se, ty se! På vingad åsna flämtar
 den skaunska Sångmön under hejdlöst skratt.
 Och clownen Fromberg med »mamsellen» skämtar
 och bjuder »blomkål» som en blomsterskatt.
 Men Jeppa lugn sig från skandalen hämtar
 och smeker stolt den arma mårrens spatt.
 Nu klatschar han och — *Musa equivoca*
 på åsneryggen börjar hoppa kråka!

Jeppa nu öppnar sin stofthyddas tak och sjunger i luckan.
 Allvisa gånga hans ord, burna af känd melodi.

»Ur vägen, ur vägen
 för Jeppa och hans Tromf!
 Ur vägen, ur vägen
 för Jeppa och hans Tromf!
 ::: Pidrom, padrom, paderinasken!
 Koderikonken, syderidatten!
 Pidrom, padrom!
 Pidrom, padrom, jomf! :::»

Sedan han bortlagt lyran af trä, han klappar i händer
 åt sin berusande sång; Jemmerdahl klappar också.
 Olen dock hvisslar, och Snillgren med kraft fram ett *percat*
 slungar;

Fromberg, Pilséner-Bigär hosta och morra i frid.

Jeppa då lofvar bju' Bagarska skolan på halfvornas mångfald:
 hvarför han nu får till lön jublande pris för sin sång.

Ljuslockig Alfhild går in likt skogarnes djerfva Diana;
 hinken, med halfvorna i, pilfyllda kogeret är.
 Snart hvarje murfveldjur skall den gyllene pilen förnimma.
 Har dock den jägaremö hvassare vapen tillreds.
 Hör, ty nu hviner den attiska pilen från läpparnes båge
 förbi Pilséner-Bigär, träffande Jeppa i barm.
 Frågar så ungmön, om Jeppa ej vill en stund hafva vädrat;
 ty utaf eget beröm Pinan är nu vorden full:
 och hon från barndomen lärt, att eget beröm luktar illa —
 Jeppa dock blid ger till svar, ätt han vid sådant sig vant.

Som Romulus, som Remus en varginna
 förr diade och växte stark och arg:
 så skulle Jeppa kraft och ilska finna
 i friska flöden från en — Kajsa Warg!
 Han älskar ömt, han tillber denna kvinna
 i kökets helgedom med suckan marg;
 och när i Sängmöns sköte hän ej drömmer,
 sitt hufvud vid sin Kajsas barm han gömmer.

Si, Jeppas jamber äro flodhästskocken,
 som luffande i gröna ängder gick.
 Och Jemmerdahls, de storma djerft i choquen,
 som när en ap-här Gigerln skåda fick.
 Men Olens flyga som girafferflocken,
 och »enkel, graciös» är deras nick:
 du känner dem på gången och på pannan.
 Som de i Norden nickar ingen annan!

* * *

Fromberg har fordom i tonernas verld med Jemmerdahl täflat;
 aldrig han upphann dock fullt »*Tullpolkans*» ädla plastik.
 Därför i mumlande kval och i afundens ordlösa smärta
 dväljes och täres hans själ, rasar med Roland till blods.
 Skrifver ock gossen ibland en rasande prosa på meter:
 hväsande ormtungeart, bölande nidskrifveri;
 slungar på jambernas stormande våg det rimmade gläfsset;
 spolar med saltvattenstänk Jemmerdahls fina person.
 Nu har han dagen till ära gnott hop en visa om honom.
 Se, hur han fräckt stiger opp, höjer sin darrande röst.

»När du skall festa,
 bjud då din nästa;
 och sitt ej ensam i ett hörn,
 då viker smaken från likörn!
 Bjud musikanter,
 bjud dilletanter;
 men bjud för tusan aldrig nå'nsin Tullpolk-fabrikörn!»

Men Jemmerdahl for upp och höjde näfven
 och klämde i med en förfaslig ed.
 »I ormaetter! Torken in och bäfven!
 Och veten hut; ty jag är mäktas vred!»
 Och när han detta sagt, han framtog räfven,
 som bakom örat slumrade i fred:
 med antänd svans i Frombergs hår den bråker,
 som fordom i the Fillistéers åker!

Fjerde sången.

Sedan det uppstod en träta bland dem, om hvem som var
 störstast.

Ol sig förbaskar och svär, att han är skald numro ett.
 Jemmerdahl antyder då, att han är af helt annan åsigt
 och med en kort men bestämd örfil bevisar sin sak.
 Olen då fradgas, och huggtanden liknar nu skumkransad klippta;
 håret nu reser sig upp, borstet på piggsvinet likt;
 ögat ses flamma likt träsket, hvari små lyktgubbar irra;
 munnen står hemsk lik det djup, jordbäfnings öppnat i mark;
 fingrarna krökas likt vildkattens klor, och vid grymt indiantjüt
 störtar han Jemmerdahl mot, flyger i strupe och hår.
 Glasen då slungas i golf, och murflar i hörnena skockas;
 hopflätadt siarepar raglar som rumlande man.

De brottades som två kor
 bland la'går'ns pick och pack.
 De spände hop som kråkor
 uppå en gödselstack.
 Så uti ilskan lika,
 de klädde på hvarann;
 och ingen här gaf vika,
 och ingen seger vann.

Jeppa förlamades först af så mycken fräckhet på en gång:
 bägge de kämpande två trott sig än honom förmer —
 Men se! Nu kokar det snappshaneblod, nu kokar det öfver:
 armar som björnramar slå neder på kämpande par.
 Olen han lyfter i grånande tofs, och fast uti nacken
 fattar han vild Jemmerdahl, höjer hans feta person.
 Jemmerdahl dingla då ses lik pösande blodkorf på väggspik;
 sprattlande papp-pajas lik dinglar den spensliga Ol.
 Jeppa nu tjuter: »I, fäbassar, tyst! I, förnicklade åsnor!
 Jeppa är skald numro ett, *Skrytningar* bok numro ett!
 Jeppa är större än Bellman, Tegnér, än Runeberg, Almqvist:
 tron I det, schattar, nu ej, vankas det än mera smörj?
 Ol då sig ger med en nick, och Herr Jemmerdahl hväser ett *credo*;
 kämpar se'n pussa hvarann, tryckta af snappshaneram.
 Jeppa som segrare tager nu in högsätet i soffan;
 hvarje förskrämdt murfveldjur kryper ur vrån till sin stol.

* * *

Sedan hvart offer för sångarestriden från golfvet uppsamlats,
 och rekryterats på nytt bågarnes bräckliga led,
 samt några halfvor Uhlander framkommenderats på bordet
 att som korpraler ta upp svensk-gula glasens excyss:
 vill herr Pilséner-Bigär hvart minne från kampen utplåna,
 stämma till ljuf harmoni stridiga siaresinn';
 vill nu dem samla kring bilden utaf den stolte pegasen,
 häfdernas heliga djur, Musernas skyddsling på jord.
 Nu med en Donquixottes ömmande glöd för sin Rosinante
 sjunger han Pegasi hymn, som han ej sjelfvandes kvädt.

(Mel.: »*Nobis-visans*».)

En flygmaskin alltjemt gjort gagn,
 förr än balongen bars af gasen;
 ja, förr än uti flammors vagn
 Elias flög: det var pegasen.

Af himlen vingad, ned han for
 till afgrunden, den ystre fåle:
 där blef han skodd med samma skor,
 som bärs på hofven af Hin Håle.

Så Halte Fan och Michael
 pegasen gáfvo hvar sitt smycke:

thy vet den skimmeln allt för väl,
att han är konstens mästestycke.

Hän emot ljuset vingen trår,
mot stjerneängen kampen lofvar;
men afgrundsgnistor jemt han slår
med de sataniskt skodda hofvar.

Och själen svingar stolt sig opp,
på vingad häst Olympen gästar,
när uti dyn min arme kropp
får nöjas med apostlahästar!

Likt en Bellerophon jag tvang,
blef öfver spleen-chimeran herre;
och huru fort än »björnen» sprang,
flög dock pegasen alltid värre.

Ja, ingen än pegasen hann;
den för mig bort ifrån förtreten,
och undan sist then lieman
mig höjer mot — odödligheten.

* * *

Lifliga bifall med armar och ben och blixtrande ögon
smeka Pilséner-Bigär, jaga upp rodnad på kind,
strömma från dem, för hvilka pegasen re'n gnäggat vid vaggan.
Hemskt genom jublet dock skär Snillgrens begabbande röst.
Med realistens skärpa han vill i liknelser sanning,
älskar ej bilden af moln, slikt vill han ta i med hand.
Finner han så de barders pegaser sin afbildning ega
i Feithens tomts karusell med dennas hästar af trä.
De göra sedigt sitt hvarf vid ljudet af nya slagdängor,
lyssna till smaken för da'n, följa alltså med sin tid;
äro ock ogrumladt nöje för jäntor, gaminer och brackor,
locka scholares till flin, mildra hvar arg verdandist.
Men hans behjertade ord de barderna låtsas ej höra;
och sjelfva Fromberg vardt blek öfver så hädande prat.

Femte sången.

Snillgren, Pilséner-Bigär slå nu kloka hufvuden hopa,
Smida på ränkor och list, lägga ut snarors försåt;

Jemmerdahl hetsa de opp och drifva som rytande vildgalt
öfver sofismernas träsk ur paradoxernas snår.

Talet om Friheten är och om bojan, titanen får bära;
frågan, om snillet har gräns, skallen i snurra har bragt.

Ännu en sista lans för snillet vill Jemmerdahl bryta:
och för en manhaftig stöt faller Pilséner-Bigär,
faller som Goliath föll: jemväl hvarje rad uti sången
Davidsslungan var lik, kastande rimmet som sten.

»När Rimmar-anden stiger ner i själen,
och när oändligheten hjertat når,
då bäfvar stoffet ända ned i hälen,
då dallra liksom löf ens tio tår.
Hvad tror du snillen fråga efter gränser?
De hänsynslöst gå fram likt excellenser;
och grind och gårdsgård stå ej till för dem!
Likt retad kviga och likt ilskna suggan
de flyga öfver för att fly till skuggan
vid Pindens källa, Aganippes hem!»

* * *

Snillgren nu afbryter käckt det medmurfväl stormande stenregn,
klaffar till gråhårig bard, rycker hans slungor itu;
rifver sin skallota knöl och fyller sin näsa med snuskorn,
höjer med bank och med stamp prosornas apotheos.

»Tjisan, tjosan!
Skåla för prosan!
Skråla för prosan!
Tvi poesi!
Tvi poesi!
Hi, hi, hi!
Slå i!»

När han bespottat på rimmande vers de poetiska Musor
och åt de barderna tre pliktat med lockarne tre,
far under buller och bång sjelfve Belzebub in uti Olen;
och den besatte står upp, blottar sin gnagande tand.

Och Olen kved. »O, när jag första gången
på meterns böljor slungat fram mitt rim,
hur enkel, barnalallande var sången,
en ren Bianca uti hjertats kim!

Jag blef ej i kritikens fjettrar fången;
 och ingen grym och nidisk Fader Jim
 då sågs sin fräcka hädarhjessa höja.
 Jag kungen var, och alla sågs sig böja!»

Och Olen, den store, den mäktige Ol in extasibus faller,
 ryckes mot himlarne opp, sväfvar i andarnes sfer.
 Nu från hans eterblå ban genom rymderna segnande klingar
 siarens glödande hopp, siarens flammande tro.
 Så jag mig tänker en sångaresvan förbrinna i svansång;
 fast ur Mikadon nu klang transängens härliga ljud.

»O, ryktet förvisst skall mig taga i famn
 lik nattens uppflammande sol.
 Och sekel på sekel tillbedja mitt namn:
 Sankt Ol, Sankt Ol, Sankt Ol!
 På tidernas vingar
 i eterblått haf
 jag hemmastadd svingar
 mig då an och af.
 Och englarne jubla vid harpa, fiol:
 Sankt Ol, Sankt Ol, Sankt Ol!»

Då, säger sångmön, föll en tår uppå Allfaders kind:
 Han log så godt ett stilla skratt, som blef till yster vind
 och väckte tusen ekosvar i himlens alla hörn;
 och gamle Mästersångar Sachs sprang riktigt läck i förn.

* * *

Men tiden runnit hän... Från himlafärden
 damp Ol liksom en skinnpels ömkligt ner.
 Och klockan elfva slår, och värdshusvärden
 slår skåpet till och ger ej varor mer.
 Och Ol och Jemmerdahl nå däfna härden;
 hvart redaktörsfrö sig till ro beger.
 Men Lyrans bild dör hän i stjerneängen,
 när skalden Jeppa klifver ner i sängen!

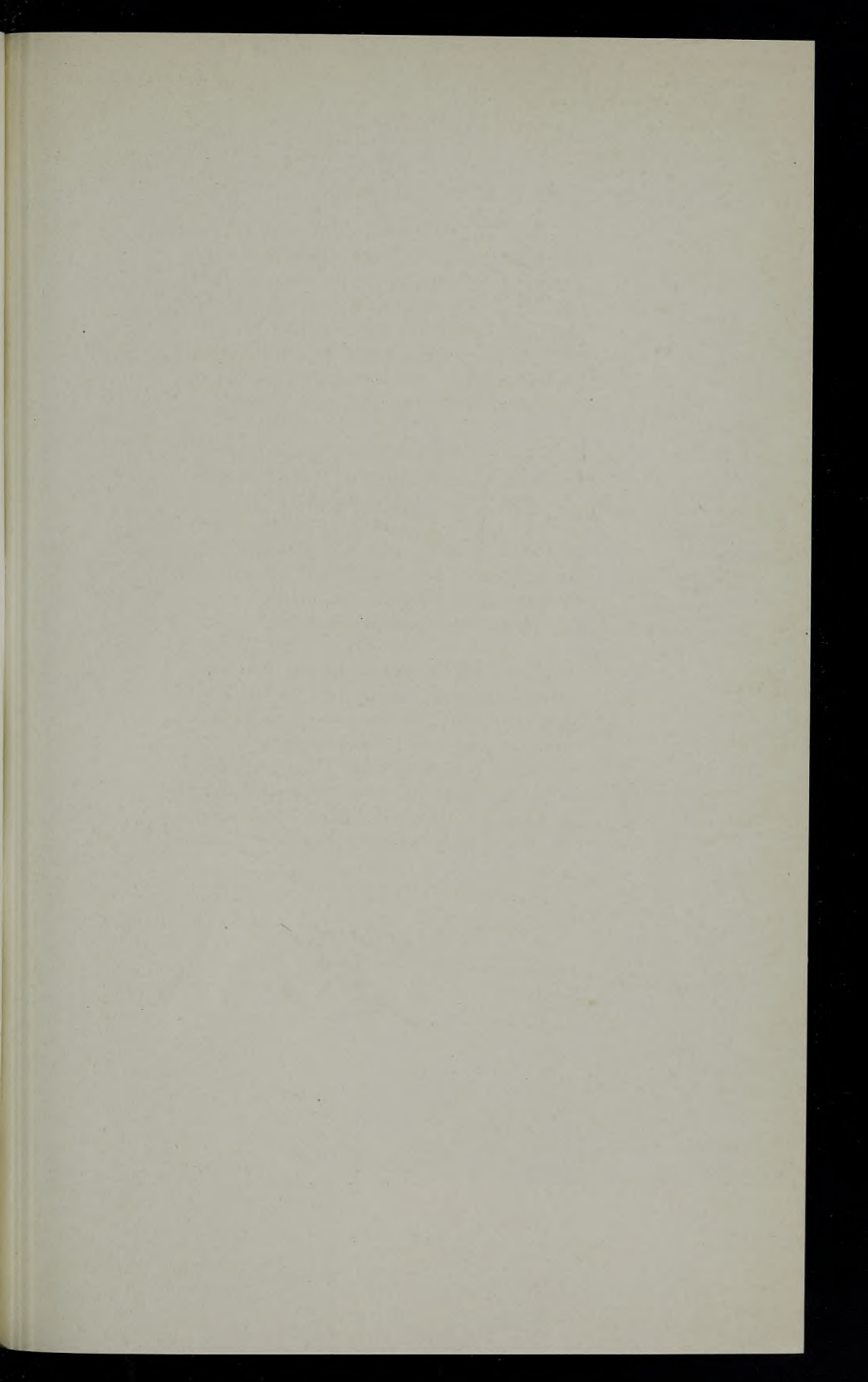
Epilog.

Min kära Jeppa! Känn hur godt det svider,
 när såret gnides in med attiskt salt!
 Känn hvad behaglig värma då sig sprider
 och lifvar blodet hos en syndapalt!
 Haf tack, att Du i åttaåra tider
 den glädjen skänkt oss i Din tidningsspalt!
 Ja, trefaldt hell för Redaktör'n i Posten,
 som alltid fejat sina stål från rosten!!

O Jemmerdahl! I frid Du önskat gråna,
 Du, som om värdighet ej hafver hum.
 Din gråa hjessa jag ej kunde håna
 med bild från porterkupans hvita skum:
 ja, det mig skulle icke alls förvåna,
 om hon blott var hvitmenadt grifterum,
 uppfyllt med fariséers innanmäten.
 Du, jubelidiot bland träbeläten!

Och liten Ol, betänk! Du än blott eger
 på hjessans rund en enda löjlig lock.
 Men bäfva för, att löjet sist slår läger
 i ålderns snö likt en zigenarflock!
 Du aktning vinner, blott *farväl* Du säger
 åt »Olen» sjelf: ty han var jemt barock.
 På barn och blomma offra hvilotimmen:
 och Du skall prisas sist af sjelfve Jimmen!

Ur pressens omdömen:

— — — — — Ett hjertligt tack åt lilla Jimmen, för att han låtit *Murfveldjuren tandagnissla* en stund; dessa murflar, som proppa i mig all möjlig smörja, blott tänkande på egen *corpus!* Si, min svärta vill vara skuggan af glädjens solsken; och under denna skugga dansa Jimmens versfötter fram likt lustiga fauner och nymfer.

Snällt-pressen.

— — — — — Det gläder oss uppriktigt att äntligen ha kommit från den barnsliga ståndpunkt, som markerades af *den talande dockan*, och att nu frimodigt kunna svinga oss upp till denna ljusa höjd, där *Det jublande träbelädet* tronar!

Hydrauliska pressen.

— — — — — Vi, som äga ett äkta yankee-hjerta och under tårar åsett massa Jims uppbyggliga piruetter, vi kunna nu med frid nedstiga i grafven, sedan vi fått full förvissning om, att till och med *Påfogel-svansar blomma* i Ultima Thule.

Arizona Kicker.

Pris 25 öre.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401023582